

KYLÄLEHDEN LUKIJOILLE

Heinijärven maamiesseuran edellisessä vuosikokouksessa päätettiin, että vuoden 2008 aikana kootaan kylälehti, joka jaetaan kaikkiin Kiiskilänkylän, Heinijärven ja Hirvinevan talouksiin. Toimittajatädeiksi nimettiin allekirjoittaneet. Lehden ideana on tiedottaa Heinijärven maamiesseuran toiminnasta ja kertoa kuluneen vuoden kylätapahtumista niillekin, jotka eivät ole päässeet yhteisiin tilaisuuksiimme.

Kaksi vuotta sitten vietimme Heinijärven maamiesseuran 70-vuotissyntymäpäivää. Markku Kuorilehto piti 70-vuotisjuhlassa esitelmän Heinijärven asutushistoriasta. Jo syntymäpäivänä totesimme, että esitelmästä olisi mukava saada kaikille kyläläisille jaettava paperiversio, josta asutushistoriaan liittyviä asioita voisi tarkistaa myöhemminkin. Tämän lehden mukana saatte esitelmän kirjoitetussa muodossa. Lisäksi kerromme lehdessä mm. maamiesseuran jäsenten vapaa-ajanviettotavoista; kotikylässämmekin on harrastusmahdollisuuksia, kunhan vain laittaa mielikuvituksen liikkeelle!

Tämän lehden avulla haluamme toivottaa kaikki kyläläiset lämpöisesti tervetulleiksi maamiesseuran järjestämiin tilaisuuksiin. Kuten useimmat kyläläiset tietävätkin, Heinijärven maamiesseura on Kiiskilänkylän, Heinijärven ja Hirvinevan yhteinen kyläyhdistys, jonka jäseninä voivat olla kaikki tällä alueella asuvat ammattiin, ikään tai sukupuoleen katsomatta. Varsinaisten kylällä asuvien jäsenten lisäksi maamiesseuraamme kuuluu myös muualla asuvia tukijajäseniä.

Haluamme kiittää kaikkia, jotka ovat kirjoittaneet tai antaneet haastatteluja tähän lehteen. Kiitokset myös Mikko Luukiselle, joka komennettiin apupojaksi silloin, kun tietotekniset taitomme loppuivat. Jos lehden juttuihin on pujahtanut virheitä, toivomme, että lukijat suhtautuvat niihin laupeudella.

Toivotamme lukijoille mukavia hetkiä kylälehden parissa! Jos kyläläiset keksivät hyviä juttuideoita tai haluavat täydentää jotakin tässä lehdessä olevaa kirjoitusta, otamme vinkit ja ehdotukset ilolla vastaan. Mikäli juttuideoita tulee tulvimalla, maamiesseura voi suunnitella tulevina vuosina uutta lehtiprojektia.

☺ Maria Saarnio

Liisa Luukinen

PUHEENJOHTAJAN TERVEISET...

Monta päivää olen koittanut keksiä kirjoituksen aihetta, mutta pää on tyhjä ku hylätty linnunpönttö! Liekö Juuso 7 kk varastanut loputkin aivokapasiteetistani?!

Kyllä sitä välillä tuntee olonsa melko pöljäksi, kun Juuson kanssa ollaan päivät kaksistaan ja höpötellään niitä näitä. Välillä, kun pitäisi keskustella jonkun toisen aikuisen kanssa, tuntuu että kieli ei taivu enää normaalipuheeseen, kun puhuu pelkkää "vauvaa"!

Pitää kait sitä jotain järkevääkin koittaa tähän paperille saada, niin kerronpas, mitä oman mielen päällä liikkuu tällä hetkellä... Päällimmäinen ajatus on tuleva joulu ja joulukortit. Tuossa laskeskelin, että mitenkäs monta korttia sitä tänä jouluna saakaan kirjoitella; kyllä luku hipoo neljääkymmentä. Lähin kortti taitaa mennä tuohon naapuriin ja kaukaisin lähtee Kolumbiaan meidän perheen uusimmalle kummilapselle, jonka löysin Suomen World Visionin kautta. Lapsi on kaksivuotias pieni tyttö Estephani Gisel, joka asustelee perheensä kanssa Kolumbiassa. Estephani on siitä onnellinen lapsi, että hänellä on molemmat vanhemmat ja kolme siskoa. Isänsä on pienviljelijä; taidanpa joskus laittaa sinne kuvia Suomen maanviljelyksestä! On mahtava pystyä seuraamaan tietyn lapsen elämää toisella puolen maapalloa. Kummius kestää kaikkiaan n. 15 vuotta. Me lahjoitamme joka kuukausi tietyn summan rahaa Estephanin kotikylään. Raha käytetään koko kylän hyödyksi. Summa on meille pieni, mutta sillä saadaan jo jotain aikaiseksi. Me voidaan lähettää henkilökohtaisia lahjoja, jotka menevät suoraan kummilapselle. Nyt jouluna ajattelin laittaa jotain kivoja kuvia vaikkapa lumesta ja joulupukista. Tästä saa itselle mukavan joulumielen, kun tietää, että on mukana auttamassa!

Joulua odotellen: Hanna

TIEDOTUKSIA

Kotisivuasiaa:

Viime kesänä viriteltiin Limingan kunnan kylien yhteistä kotisivuhanketta. Loppujen lopuksi kuitenkin päätettiin, että yhteistä hanketta koulutuksineen ei synny, vaan jokainen kylä saa tehdä nettisivunsa itsenäisesti. Esimerkiksi Rantakylällä sivut on jo tehty, ja niille on linkki Limingan kunnan sivuilta.

Yritetäänpä mekin ensi vuoden aikana saada oikein edustavat sivut aikaan! Kaikki halukkaat saavat osallistua sisällön suunnitteluun. Jokaisen tiedoille ja taidoille varmasti riittää käyttöä siinä projektissa! Erityisesti tietysti kaivataan teknistä taitajaa... Ehdotukseni on, että johtokunta vähän pohjustelee asiaa ennen vuosikokousta, jonka jälkeen ryhdytään toimeen.

Maa- ja kotitalousnaisten toimintaa

Maa- ja kotitalousnaisilta tulee tuon tuostakin tiedotuksia järjestettävistä matkoista, retkistä ja muista tapahtumista. Tällä hetkellä ajankohtaista ilmoitettavaa ei taida olla, mutta seuratkaa aktiivisesti nettisivuja: www.maajakotitalousnaiset.fi.

Jouluiset päiväkahvit

Tervetuloa koko kylän yhteisille päiväkahveille **lauantaina 13. joulukuuta klo 13 Ritva ja Aulis Luukiselle**, Kiiskiläntie 7a. Ks. tarkempi ilmoitus tämän lehden kansisivulta.

Hyvää joulunalusaikaa kaikille! t. sihteeri-Ritva

KYSELY KYLÄLÄISTEN HARRASTUKSISTA

Kyselimme eri-ikäisiltä kyläläisiltä, millaisia vapaa-ajanviettotapoja heillä on. Tähän juttuun on koottu haastateltujen harrastuskokemuksia. Haluamme kertoa erityisesti sellaisista vapaa-ajanviettotavoista, joita voi toteuttaa omalla kotikylällämmekin.

Eläinharrastus

Virpi Keihäs on pitänyt eläimistä pienestä pitäen. 13-vuotiaana hän sai ponin, joka kuoli muutama vuosi sitten 28-vuotiaana. Koiraa ja kissaa Virpi ei saanut lapsuudenkotiinsa, mutta myöhemmin hänellä oli kaksi saksanpaimenkoiraa ja kissoja, joita käytettiin myös näyttelyissä.

Kun Virpi muutti miehensä **Mika Backmanin** kanssa Kiiskilänkylään, tarkoituksena oli saada asuinpaikka, jossa eläimillekin olisi tilaa. Vuosien kuluessa Virpillä ja Mikalla on ollut kaksi hevosta, kaksi ponia, kaksi koiraa, kissoja, kaksi lypsävää vuohta ja noin 40 kanaa, joiden munia jaettiin myös tuttaville. Osa hevosten heinistä ostettiin, osa korjattiin omalta pelloilta ja vuokramailta.

Noin kaksi vuotta sitten toinen Virpin hevosista kuoli ja toinen myytiin muualle. 13-vuotias koira jouduttiin lopettamaan, sillä se sairastui. Viime talvena vieras ajokoira tappoi Virpin kissan.

-Nyt meillä ei ole muita eläimiä kuin kaksi kissaa, jotka ovat 8- ja 14-vuotiaita. Uusia eläimiä ei näillä näkymin hankita. Eläimistä huolehtiminen on pienten lasten kanssa vähän vaivalloista. Kun **Aappo** oli vauva, eläinten hoitaminen oli helppoa, mutta **Idan** synnyttyä tallitöiden tekeminen oli jo hankalampaa. Lapset kyllä pitävät eläimistä, etenkin Aappo on kova hevostmies, Virpi kertoo.

Virpin ja Mikan portinpielessä komeilee kanakyltti, jonka Virpin tuttava teetti liikennemerkkitehtaalla. Vaikka kyltti on epävirallinen, se varoitti kuitenkin ohikulkijoita mahdollisesti tielle eksyvistä kanoista. Nykyisin kanoja ei enää ole, mutta liikennemerkki on yhä portin pielessä pienenä vitsinä. (M.S.)

Nykytaide ja kirjallisuus

Juhani Koskela eli **Lautuan Jussi** harrastaa kirjojen lukemista ja nykytaiteen kritisoimista. Myös huutokaupat tuovat iloa Jussin elämään. Huutokaupoissa käyminen on Jussin mukaan oivallista terapiaa. Naapurit tietävät, että jos iskee vaikkapa kova kampojen, suihkuseinien tai koulutaulujen tarve, kannattaa pistäytyä Jussin luona. Lautuan puojeista löytyy kaikenlaista hyödyllistä tavaraa.

Nykytaiteen kritisoiminen on Lautuanperällä epäsuoraa, jussimaista venkoilua. Jussin pihalla on kyltti, jossa lukee ”Nykytaiteen museo”. Museo koostuu erinäisistä rautaromuista ja muusta taivasalle jääneestä tavarasta. Museollaan Jussi haluaa osoittaa, kuinka naurettavaa nykytaide usein on. Jussi kertoo olevansa oppositiossa nykyajan ilmiöiden suhteen.

Nykytaide on Jussin mielestä usein huijaamista: taiteilija voi viedä museoon vaikkapa romukasan ja väittää kirkkain silmin, että teoksella on jonkinlainen viesti katsojalle.
– Minä en harrasta taidetta, minä protestoin sitä, Jussi selventää.

Nykytaidetta Jussi on tehnyt omalla kotipihallaan enemmänkin. Lautuan kujansuussa on taideteos, jonka nimi on *Natura*. Teos on tehty kaivinkoneella muokatusta hevosäkeen rungosta. Jussin mielestä vääntynyt äes näytti näiltä, ja niinpä hän pystytti sen tien varteen. Jussi selittää, että kaivinkoneella runneltua äestä on kohdeltu yhtä väkivaltaisesti kuin maanviljelijöitä *Natura*-hankkeen vuoksi.

Jussin pihalla on myös kolmas taideteos. *Tirektiivi* on syntynyt lämpöpatterin putken ympärillä olleesta ”sappurakasasta”. Kiemuraisia EU-direktiivejä kuvaavan teoksen huipulla komeilevat EU-tähdet. Huomautin kerran Jussille, että tähdet ovat vinossa – Niin ovatkin. Ne ovat vinossa Natoon päin, Jussi tokaisi.

Protestoimisen lisäksi Jussi harrastaa myös lukemista, ja hän sanookin olevansa ”kirjaholisti”. Lapsena Jussi luki kaikkea mahdollista keittokirjoista lähtien, mutta vanhempana hän on tullut tarkemmaksi. Kun Lautualla oli vielä lehmiä ja Jussi kävi navetassa, hänellä oli saapasvarressa kirja, jota oli hyvä lueskella lypsyn aikana.

Nykyään Jussi lukee mieluiten humoristisia ja älykkäitä teoksia, kuten Simo Hämäläisen *Kätkäläis*-sarjaa. Sen sijaan esimerkiksi sukutarinat eivät kiehdo.

-Kalle Pääntalon kirjoja luin sen verran, että tajusin kirjoittajan valehtelevan. Kirjan ei tarvitse kertoa tositahtumista, mutta hyvässä kirjassa asiat on kuvattu uskottavasti. Tällöin lukija pystyy kuvittelemaan, että kirjan tapahtumat ovat tosielämästä otettuja, vaikka hän tietäisikin tekstin olevan fiktiivistä, Jussi sanoo.

-Kevyesti tehdyt kirjat väljähtyvät ajan myötä, mutta hyvät kirjat kestävät aikaa. Esimerkiksi Victor Hugon *Meren ahertajat* on hyvä kirja, vaikka se päättyikin surullisesti. Hugo ei mielistele lukijaansa, kuten ei Mika Waltarikaan, Jussi kertoo.

Jos kirja kuvaa ankeaa aikaa, mukana pitää olla Jussin mielestä myös ronskia huumoria. Esimerkkikirjoiksi hän ottaa Väinö Linnan *Tuntemattoman Sotilaan* ja *Täällä Pohjantähden alla*. -Ne ovat rehellisiä kirjoja. Linna ei sääli kirjojen henkilöitä sen enempää kuin sotakaan. Kirjailija ei pyri mielistelemään lukijaa, Jussi toteaa.

Jussin mielestä Antti Rokka on *Tuntemattomassa Sotilaassa* se henkilö, johon lukija ensimmäisenä tarttuu.

-Myöhemmillä lukukerroilla jokaisesta henkilöistä löytyy mieleenpainuvia asioita. Lukija joutuu kuitenkin pettymään, sillä useat kirjan henkilöistä kuolevat.

Jussilla on puojissaan kokonainen kirjasto. Kierrätyskeskuksen lopettaessa toimintansa Jussi haki myynnissä olleet kirjat itselleen 20 euron hintaan. Surkeimmat roskaromaanit Jussi on tunkenut matrassinkuoriin. Jos joku lukijamme tuntee erityistä inhoa roskaromaaneja kohtaan, Jussi lupaa, että hänen puojissaan saa käydä repimässä pehmeäkantista kioskikirjallisuutta aivan ilmaiseksi. (M.S.)

Metsästys

Tapio Järvelinin suvussa metsästysharrastus on kulkenut perintönä. Kun Tapio oli 12-vuotias, hän aloitti metsästyksen sorsastuksella. Siitä hän jatkoi metsäkanalintuihin ja pienpetoihin ja päätyi lopulta myös hirvien metsästykseseen. Tapio varttui kodissa, jossa isä, veljet ja kaksi siskoa harrasti metsästystä. Nykyään Tapion vaimolla **Kirsillä** ja vanhimmalla pojalla **Oskarilla** on myös metsästyskortti.

Metsästys on hyvä harrastus. Tapio muistelee metsästäneensä jo ennen kuin heille tuli televisio. Metsästys on kulkenut Tapion mukana koko elämän ajan, mutta tehtävät ovat vaihdelleet. Tapio on toiminut riistanhoitajana, pitänyt metsästyskortin hankintaan liittyviä kursseja ja koulussa erä- ja luontokursseja.

- Täällä päin metsästysharrastukseen on melko helppoa ja halpaa päästä mukaan, toteaa Tapio. Liminka-Temmes-metsästysseuraan pääsee, jos on asunut alueella kaksi vuotta. Seura ei veloita vuodessa kuin 25 euron jäsenmaksun. Metsästysalueiden maanomistajat pääsevät aina jäseniksi. Metsästyskortin voi hankkia minkä ikäisenä tahansa. Nuorin, jolle Tapio on myöntänyt kortin, on ollut 9-vuotias. Aseenkantoluvan voi kuitenkin saada vasta 15-vuotiaana.

Suomessa metsästys on turvallinen harrastus. Hirviporukat ovat tarkkaan kontrolloituja, eikä Suomessa tapahdu metsästyksestä aiheutuvia kuolemaan johtavia onnettomuuksia kuin yksi kahta vuotta kohden. Sitä voi verrata esim. Ranskaan, jossa vastaavat lukemat ovat 40-80 kuolemaa vuodessa.

Haittoja metsästys ei Tapion mukaan oikeastaan aiheuta, hyötyjä sen sijaan on paljon enemmän. Jo luonnossa liikkuminen ja ulkoilman saaminen ovat Tapion mielestä merkittävä hyötypuoli.

-Hirvestyksessä saa lihaa, ja harvoinpa sitä yksin tulee metsälle lähdettyä, joten onhan se sosiaalistakin puuhaa. Joillekin yksinäisille vanhemmille miehille se voikin olla ainoa sosiaalinen kiintopiste elämässä! Tapio huomauttaa.

Metsästys on paljon monipuolisempi harrastus kuin monet luulevat. Mahdollista on toimia esimerkiksi metsästyksen vartijana tai vaikkapa ampumaradalla ammuttajana. Ampumakilpailuja järjestetään ainakin SM-tasolle asti.

Tapion mielestä metsästyksen sekoittaminen koulusurmiin on turhaa. -Metsästysaseet aiheuttavat Suomessa hyvin vähän vahinkoa. Käsiaseet ovat eri asia, eikä niitä metsästyksessä paljon käytetäkään. Luvattomat aseet aiheuttavat eniten haittaa. Aseen saaminen on myös hankalampaa kuin ihmiset luulevat. Ei niitä kenelle tahansa myönnetä, Tapio kertoo.

Tapio kehottaa kaikkia metsästysaikaan luonnossa liikkuvia käyttämään punaisia vaatteita. Erityisesti linnustajien kannattaisi käyttää punaista. Punaisesta väristä ei ole haittaa, koska lähes kaikki Suomen metsästettävät eläimet ovat värisokeita.

Metsästys tuskin on katoamassa oleva harrastus. Sen näkee esim. erä- ja luontokurssien suosiosta. Tapion mukaan metsästys onkin suositeltava harrastus. Nuoria metsästäjiä hän kuitenkin muistuttaa kunnioittamaan niin muita metsästäjiä, maanomistajia kuin riistaakin. (L.L.)

Kalastus

Aulis Luukinen on harrastanut kalastusta pienestä pitäen. 7-8-vuotiaana hän pyydysti kaloja käsin, kun ei ollut vielä kalastustarvikkeita. Nykyään hän kalastaa useimmiten Hirvinevan lintujärvellä ja Nuoluajärvellä. Kauempanakin on tullut kalastettua, kuten Paatinjärvellä Vaalassa, Ahmasjärvellä ja Rokuanjärvellä Rokualla sekä merellä.

Kalastaminen itsessään ei Auloksen mielestä ole erityisen kallista. Jos käy kaukana kalassa, matkakulut voivat tietysti nousta. Onkivälineet eivät ole kovin kalliita, mutta pilkkimisessä tarvittavat lisävarusteet kuten jääkaira, pilkkireppu ja turkishaalari voivat olla melko kalliita. Pilkit ja vavat ovat melko halpoja.

- Itselläni on mm. katiskoja, verkkoja, virveleitä ja onkia pilkkimisvälineiden lisäksi. Perhoja en ole itse käyttänyt, ne voivat olla kalliimpia, Aulis kertoo. Kalastusluvut maksavat Auloksella vuodessa noin 50 euroa. Ilman kalastuslupia saa onkia ja pilkkiä.

Saalista Aulis saa ympäri vuoden. Paras kalastusaika kalantulon suhteen on kevät: jäiden lähdön jälkeen saalista saa helposti. Pilkkiminen onnistuu parhaiten kevättalvella, kun ei ole enää niin kylmää. Kesällä ja syksyllä voi olla huonompia aikoja.

Auloksen mielestä kalastuksessa ei ole muita haittoja kuin bensakulut, joita tulee, jos käy kauempana kalastusretkillä. Suurin hyöty taas on saaliin saaminen. Sitä voi tulla enemmän kuin itse tarvitsee! (L.L.)

Marjastus

Väinö Määttä on harrastanut marjojen poimimista aktiivisesti kolmen vuoden ajan. –Aiemmin työt rajoittivat marjastamista. Olemme ennenkin marjastaneet omiksi tarpeiksi, mutta kolmena edellisvuosina olen poiminut puolukoita melkein päätoimisesti. Hyviä marjapaikkoja olen löytänyt kotini lähiympäristöstä, esimerkiksi Hirvinevalta, Väinö kertoo.

Väinö poimii enimmäkseen puolukoita, sillä erityisesti hilloja on ollut edellisvuosina niukasti. Toissa kesänä Väinö löysi myös mustikoita. – Poimin marjat tavallisella, leveällä poimurilla. Tämän syksyn puolukkasaalis oli 80 melassiämpärillistä eli noin 1000 litraa, Väinö kertoo.

Väinö myy puolukoita 4H:lle ja lisäksi tuttavilleen ja sukulaisilleen. Marjoja kuluu myös Määtän ruokapöydässä. –Käytämme puolukkamehua ruokajuomana. Mehuun tarkoitettuja puolukoita kannattaa säilyttää survoksena muutaman kuukauden ajan. Vanhoista marjoista tehty mehu on parasta, Väinö sanoo. (M.S.)

Lenkkeily

Ritva Luukinen kirjoittaa lenkkeilyharrastuksestaan näin:

Aina olen harrastanut liikuntaa. Jo penskana talvet laskettiin mäkeä, luisteltiin ja hiihrettiin. Varmaan joka viikko oli hiihtokilpailut, ja niihin tehtiin kiiltävät mitalit kahvipaketeista.

Kesällä juostiin, pyöräiltiin ja uitiin. Kotini oli joen törmällä, joten uitua tuli joka päivä, parhaana päivänä jopa kymmenen kertaa. Jokivesi oli kylmää ja välillä piti käydä kasvihuoneessa lämmittelemässä.

Sitten milloin mistäkin syystä liikunta jäi vähemmälle. Kuitenkin olen koittanut lenkkeillä jonkun verran ja hiihtää joka talvi vähäsen, ja lapsetkin olen koittanut saada innostumaan liikunnasta.

Muutama vuosi sitten lähdin mukaan Suomenmaa-lehden 1000 kilometrin kerhoon. Siinä on tarkoitus marraskuun ja huhtikuun välisenä aikana kävellä, hiihtää tai juosta 1000 kilometriä. Ensimmäisenä vuonna sain 1000 km täyteen ja ajattelin, että se siitä, mutta jo seuraavana syksynä tuntui, että jos uudestaan yrittäisi. Mikko ja Liisa rupesivat kaveriksi, ja niin vain kaikki saimme 1000 km täyteen. Seuraavana syksynä olin taas yksin urakkani kanssa ja sain sen 1000 km taas täyteen. Minulla on jo kolme eriväristä T-paitaa, joissa lukee Tuhannen kilometrin kerho ja vuosiluku.

Nyt on marraskuu lopussa, ja olen jo yli 100 kilometriä kävellyt. Lunta oottelen, että pääsisi hiihtämään. Yhtenä talvena sain 600 kilometriä hiihtämällä. Se on nopeampaa kuin kävely. Eniten hiihtelen tiellä luistelemalla, ja latujakin tehdään.

Tavoitteita pitää aina olla, ja tämä tuhannen kilometrin homma tuntuu minusta ihan sopivalta. Aina ei jaksakaan eikä joudakaan lenkille, ja sitten on taas isompi urakka edessä. Tuhat kilometriä jaetaan tasan marraskuusta huhtikuuhun, niin siitä tulee 5,5 kilometriä päivässä. Aulis ja Mikko ovat tällä kerralla myös mukana Tuhannella kilometrillä, ja tavoitteessa ollaan pysytty, pieniä heittoja sinne tänne. Kesäaikana ei tämmöisiä urakoita tarvita, kun on sitä liikuntaa ja kaikkea muuta tekemistä yllin kyllin.

Liikunnallista talven jatkoa kaikille! Muistakaa käydä lenkillä, niin tulee hyvä mieli.

T. Ritva Luukinen

Luontoharrastus ilman hyötytavoitteita (kirj. Ritva S.)

”Kuljin, kuljin kankahilla kesän kultaisen. Nukuin metsätaipalilla alla kuusien. Pihka tuoksui, kilvan kukki ruohot, kanerwat, puusta puuhun kutoi lukki seitit hohtavat.

Luokse tullen, luota mennen liukuu heinäkuu. Eilinen lie ollut ennen. Huomen unohtuu. Mistä tullen, minne kulki? – tieskö itsekään? Luonto sylkihinsä sulki, metsä huumas pään.” (Aaro Hellaakoski)

Runon kulkijan tavoin meidän jokaisen olisi joskus hyvä unohtua vaeltelemaan luonnossa ilman mitään materialistisia hyötytavoitteita. Kaikki aistit ja mieli avoimena kulkevalle luonto tarjoaa pienissä yksityiskohdissaankin riemastuttavia elämyksiä ja suuria ihmeitä. Voimme pysähtyä seuraamaan pienen pieniä ötököitä tai tarkkailla lintujen puuhia tai tunnistella kasveja. Voimme nauttia maiseman harmonisista väreistä ja muodoista, tai sulkea silmämme, ja vain kuunnella luonnon ääniä ja haistella sen vahvoja ja herkkiä tuoksuja. Voimme tunnustella sammalen pehmeyttä ja kaarnan karheutta... Mahdollisuuksia ”hyödyttömään” luontoharrastamiseen on rajattomasti. Toivottavasti hyvät luontoelämykset auttavat meitä jokaista ymmärtämään monimuotoisen luonnon tärkeyden ja vaalimaan sitä...

”Olin katsellut vesipääskyjä ja suokukkoja ja kuovisivrejä niin, että sydämeni oli lämmin ja olin syvästi tyytyväinen...” (Ulla-Lena Lundberg: Linnunsiiwin Siperiaan)

Oma lähiluontommeekin tarjoaa riittämiin mahdollisuuksia luontoharrastukseen. Surullista kyllä, on pakko todeta, että yhä harvemmin silmä voi levätä laajemmin maisemaa katsoessaan. Se, mikä ennen oli hyvänmielen metsä, on nyt lohdu-ton raiskio. Luonnon kannalta positiivisia asioita on toisinaan vaikea keksiä. Ja me ihmiset olemme paljon riippuvaisempia monimuotoisesta luonnosta kuin ymmärrämme. Luonnon itseisarvoa emme ole ollenkaan oppineet tajuamaan. Mutta – jospa meille vielä annettaisiin mahdollisuus! Lähdetään retkelle lähiluontoon!

Viime kesänä Suomen luonnonsuojeluliitto organisoi pihakasvitutkimuspäivän. Siinäpä vinkki ensi kesälle: tutki, mitä luonnonkasveja kotipihaltasi löytyy. Lintuharrastus ja –suojelujärjestö BirdLife on järjestänyt jo useana talvena pihalintujen tarkkailupäivän. Etsihän lisätietoja osoitteesta www.birdlife.fi ja osallistu! Osa meidänkin kylän lapsista osallistui viime kesäkuun alussa BirdLifen Lasten lintupäivään. Teimme retken Hirvinevan lintujärvelle. Aurinko paistoi ja tuuli karkotti sääsket, joten olosuhteet olivat oivalliset. Lapset olivat riemuissaan etenkin sudenkorennoista, joita oli paljon! Se oli kuin sadusta: kirmailevien lasten ympärillä lentelivät säihkyväsiipisten sudenkorentojen parvet... Lintujakin tunnistelimme, vaikka tärkeintä ei ollutkaan se, että saisimme mahdollisimman paljon bongattua. Varmaankin retki oli lapsille hyvä luontoelämys, koska kaikki alkoivat puhua ensi kesän lintupäivästä! Ainakin minulle aikuiselle (ja varmaan muillekin mukana olleille aikuisille) se oli myös hieno päivä. ”Meidänkin” lasten elämyksiä retkestä on kirjattu BirdLifen kotisivuille – ja kuvia myös. Käykääpä katsomassa!

”On nähtävä kaapuyökkönen | ja kuismankukan kauneus. | On nähtävä havununnan silmät | ja perhonsüpien kartat | ja kaarnassa kääpiökirjaja, | sen reitit | ja seitit tuomenkehrääjän | ja kulleroiden kuvut. | Ken kauneuden näkee, ei jaksaa olla julma. | Ken kauneuden näkee, ei jaksaa olla julma. | On nähtävä elämän sydämeen, | on katsottava tuleviin. | Ja kaarnassa kääpiökirjaja, | sen reitit | ja seitit tuomenkehrääjän | ja kulleroiden kuvut.” (Kaarina Helakisa)

HEINIJÄRVEN PUUHAKERHO

Alkusyksystä *Lapinkankaan puuhakerho* siirtyi Liminka-Temmes Hirvikämpälle ja vaihtoi nimensä ja ohjaajansa. Me saimme kerhon vastuullemme ja liityimme palkkaasaavaan kansanosaan. Työ on ollut hauskaa ja opettavaista. Ensimmäisellä kerralla paikalle saapui yksi kerholainen, toisella kaksi. Sittemmin tehostetun mainonnan myötä kerholaisia on ollut joka kerta vähintään seitsemän.

Kerhon pääasiallinen ohjelma on sisältänyt sisä- ja ulkoleikkejä, mutta joskus myös askartelua ja piirtämistä. Kerhossa on ollut useita erilaisia kilpailuja, ja kerran koristelimme ja söimme isänpäiväkakkua. Unohtamatta tietenkään viimeisen kerhokerran nyyttikestejä. Aluksi harrastimme lähes yksinomaan ulkoleikkejä, mutta iltojen pimenemisen myötä myös sisäleikit ovat astuneet mukaan kuvaan. Kevättalvelle olemme suunnitelleet mm. lumiveistoskilpailua.

Hirvikämpä on loistava paikka kerhon pitämiseen. Piha on tilava ja ympärillä on miellyttävää metsikköä. Sisätilat ovat avarat ja paikalla on valmiiksi pöytiä, joiden ääreen kerholaiset voidaan istuttaa. Ainoa haittapuoli on paikan syrjäisyys, mutta riittää kerholaisia täällä korvessakin. Niinhän sitä sanotaan, että meiltä on kylälle aivan yhtä pitkä matka kuin kylältä meille, joten *kukah* se siellä syrjässä on. Kerholaisilla on ollut ainakin sen verran hauskaa, että ovat jaksaneet vaivautua paikalle.

Kerholaisten pitäisi myös oppia jotain. Kerran kävimme metsäretkellä, jolla Oskari taukoamatta kertoi heille erätietoutta. Retki päättyi suurelle siirtolohkareelle, jonka päällä Mikko kertoi kerholaisille jääkaudesta. Paljon muuta kerholaiset eivät sitten ole meiltä oppineetkaan.

Mikko Luukinen

Oskari Järvelin